

αν

και

α

ΠΟ

ΟΙ

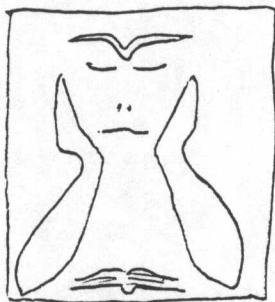
Ο

ΤΕΥΧΟΣ 1

ΤΟΜΟΣ 1

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 97





Πρόκειται για ένα τοπικό δελτίο όσον αφορά την εμβέλεια αναγνώσής του. Φιλοδοξία είναι να σταματήσει να εκδίδεται στην περίπτωση που μια συνθήκη ελευθερίας συνεύρεσης πολιτών συμβαδίζει τόσο με την άμεση δημοκρατία όσο και με την αναζήτηση μιας οικουμενικής κοινωνίας με θεσμούς αποφάσεων για τις οποίες θα ισομετέχουν οι ίδιοι οι πολίτες. Το ζητούμενο δηλαδή είναι η πολιτική ως εντός ουσίας πράξη ή η πρόσωπο με πρόσωπο συναποφάσιση και μια οικονομία αναλογική με τη δημοκρατία αυτή. Ο δήμος με την αρχαιοελληνική έννοια της λέξης ως κύτταρο συγκρότησης της κοινωνίας μέσω της συνομόσπονδης δικτύωσης του με κάθε ανάλογο πυρήνα ζωής - ο οποίος επανασυγκροτεί τους θεσμούς από τα κάτω - αποτελεί την πλέον αληθινή έκφραση της ζωής στις ανθρώπινες δυνατότητες.



Η αρμονία μεταξύ ατόμων και κοινωνίας προϋποθέτει τη δημιουργία

στήριξη και ανάπτυξη θεσμών αλληλεγγύης οι οποίοι δεν κατευθύνονται από ιεραρχιμένες έως ιεραρχικές δομές αλλά από μια τουλάχιστον ρητή ισότητα και αμοιβαία διαλεκτική συνύπαρξη και οργάνωση. Το ξεπέραςμα των ρόλων, οι οποίοι τείνουν στη διαρκώς μεταβαλλόμενη κατάσταση να περιχαράκωνουν όλους σε πλασματικές κατηγορίες επαγγελματικές



ή όχι είναι κι αυτή μια δυναμική η οποία συνεπικουρεί αν όχι καθορίζει ένα παρόν-μέλλον από μια τέτοια οπτική γωνία.

Η ιεραρχία ως θεσμική πράξη αλλά και ως "αυταπόδεικτη" αξία τεκμηριώνεται ως μόνιμος θιασώτης της ζωής η οποία με τη σειρά της γίνεται αποστολή: μια διατεταχμένη υπηρεσία. Έτσι, στο έντυπο δελτίο αυτό, οι προτάσεις, οι θέσεις για τους κοινωνικούς θεσμούς βρίσκονται πέρα από την ιεραρχική συγκεντρωτική οργάνωση της εξουσίας αλλά και πέρα από την εξουσιαστική "λήψη" η οποία διαγράφει την κοινωνία επιτείνει το κοινωνικό αδιέ-

ξοδο σταθεροποιώντας τις εκμεταλλευτικές, ιεραρχικές σχέσεις.

Η εργασία, η παιδεία, η οικονομία, η τοπική κοινωνία, η φύση μακριά από την ανθρωποκεντρική αλλά και την βιοκεντρική σκέψη στα πλαίσια μιας ολιστικής - εν δυνάμει - προσέγγισης και ερμηνείας θα έχουν τη θέση τους στο δελτίο. Πιο συγκεκριμένα το κράτος ως υπερπαρακρατικός μηχανισμός υποχρεωτικής εναπόθεσης των ευθυνών της κοινωνίας, η τοπική "αυτο"διοίκηση ως διαχείριση και διαμεσολαβητικός εξουσιαστικός θεσμός, η εργασία μέσα από τη δαιδαλώδη οικονομία



της αγοράς, η "παιδεία" ως μηχανισμός κατασκευής υπηκόων, η καταστροφή της φύσης ως απόρροια μιας συγκεκριμένης πολιτικής και οικονομικής δομής της εξουσίας και της συσσώρευσης του κέρδους. Η ελάχιστη λοιπόν αυτή βούληση στοχεύει άμεσα στη συμβολή για μια τοπική κίνηση πολιτών ως άμεσο βήμα ελεύθερου διαλόγου για την αποδόμηση των ίδων των θεσμών και για την αναδημιουργία τους στη βάση αντι-ιεραρχικών

δομών. Ορθολογικοποιώντας τις παραδοσιακές μορφές αλληλεγγύης σε θεσμικό και οικονομικό επίπεδο και συννομοσχονδα δικτυώνοντας τις πρωτοβουλίες ενάντια στην εξουσία και το κεφάλαιο είναι το βήμα όχι για των παράδεισο αλλά για έναν κόσμο όπου ο καθένας κι η καθεμία κάτι θα έχει **να πι(οι)ει**



Ζωήρη Κυριακού, χαλαράς τριζανίας
τηλ. 26166

ΘΕΜΑΤΑ :

*** Ο ΔΗΜΟΣ ΚΑΙ
Η ΣΥΝΕΧΕΥΣΗ**

**ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ :
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΣΚΑΘΕΔΡΥΣΗ**

*** ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΧΕΛΙΑ
ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ**

*** ΚΑΡΑΤΣΑΣ 19.6.97**

ΟΥΤΕ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

ΟΥΤΕ ΜΑΥΡΟΜΕΧΑΛΑΙΟΙ

*** Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...**

... Η κοινοκτημοσύνη δὲν
εἶναι ζορπαλίκι, ἀλλὰ ἔργον δικαιοσύνης. Πρέπει νὰ παύ-
σωμεν νὰ εἴμεθα κολλιγάδες, ὥπως ἐπαύσαμεν νὰ εἴμεθα
ραγιάδες. Καὶ αὐτὸ εἶναι στὸ χέρι μας, ἀρκεῖ νὰ μὴ δειλιά-
σωμεν. Θὰ δουλεύωμεν εἰς τὸ ἔξῃς τὰ φέουδα ὅλοι μαζί καὶ θὰ
ἀπολαβαίνει τὸν καρπὸν τῶν ἡ κοιμοῦνα μας καὶ θὰ γίνεται
δικαία μοιρασιά τῆς σοδειᾶς εἰς ὅλους τοὺς δουλετάδες,
ἀνάλογα μὲ τὸν κόπον τοὺς καὶ τὴν δουλειάν τοὺς. Δι' ὅλα
αὐτὰ θὰ γίνει σὺ ν α ξ ι ς εἰς τὴν Μεσαριάν, διὰ νὰ λά-
βωμεν ἀπὸ κοινοῦ ἀποφάσεις. Τὸ φέροσιμό μας αὐτὸ θὰ μᾶς
κάνει πρωτολάτας εἰς τὸν δίκαιον ἀγῶνα ὅλων τῶν κολλίγων
καὶ θὰ γίνει ἄκουσμα εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς πατρίδος καὶ εἰς
ὅλον τὸν κόσμον καὶ παντοῦ θὰ μᾶς ἐπαινέσουν καὶ θὰ μᾶς
δώσουν δίκαιον. Ἀπο τὴν προκήρυξη τοῦ Δ. Μπαλή

λαϊκοῦ ηγετῆ στὴν Ἀνδρο το 1821

Τὸ κείμενο δόθηκε ἀπο τὸν Δ. Πασχάλη στὴν
Γ. Κορδαῶ για ἱστωρική ἐκδοσὶ τὸν 1972

Ο ΔΗΜΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

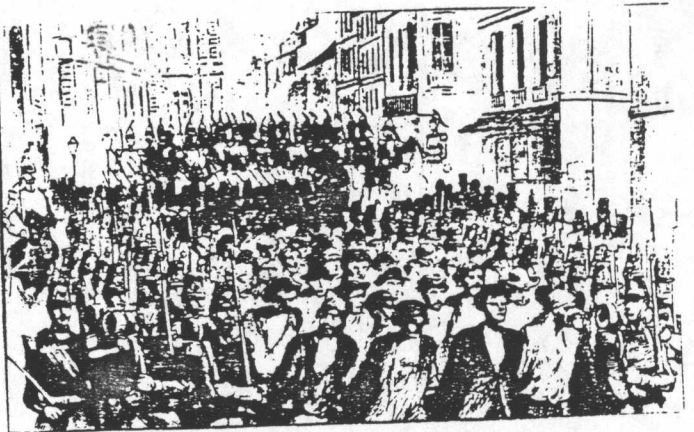
Ἀρῆχανοι ὄντας κληρονόμοι μας
παράδοσης ἡ ὁποία τείνει νὰ ἐκλι-
βίσει τὸ Λόγο, τὴν ἐπικοινωνία καὶ
τὴ δημοκρατία στὸν κλειστὸ οἰκιακὸ
περίγυρο, στὶς στημένες διαδικασίες
λήψης αποφάσεων, σὲ συλλογικότητα
οἱ ὁποῖες καταναλώνουν τὴ δραστηριό-
τητα τοὺς σὲ πολὺ ἐπιμέρους ζητή-
ματα, σὲ συμβουλευτικὰ ὄργανα ἰσχύος
σημασίας ὅσον ἀφορὰ τὶς αποφάσεις
γενικώτερα, ἀπομακρυνόμεστε ὁλοένα
καὶ διαρκῶς ἀπο τὴν οὐσιαστικὴ
συμμετοχὴ στὶς αποφάσεις γιὰ τὴ
ζωὴ μας. Ἡ «δημοκρατία» αὐτὸ τὸ
μεταλλαγμένον χτικίὸ στὸ χαμόγελο
τῶν τεχνοκράτη, ἡ ἐπιδερμικὴ ἀλοιφή
στὴ χροδιά τοῦ κομματικοῦ, σὰράκι
στὴ νωτρή ματιά τοῦ συκνημένου
λαογράφου, ἡ σαΐτα στὸν πίνακα
τοῦ φλῶαρου ἐκπαιδευτῆ στα
ΚΤΕΟ μαθητῶν, δὲν νύκται. Μία
χελιογραφία τῆς πλανάται καὶ πλανά.
Ζόμπι μετὰ τὴν μορφή τοῦ Ρο-

βερπιέρου καὶ τοῦ Βοναπάρτη, τοῦ
Καποδίστρια καὶ τοῦ Τρικούπη χαιρε-
τίζει τὰ σαλόνια μιᾶς διαλυμένης
ἐν δυνάμει κοινωνικῆς οὐτότητας.

Ὁ θεσμός τῆς συνέλευσης εἴτε
θὰ ἀφορὰ μᾶς συντεκνιακῆς φύσης
συλλογικότητα εἴτε θὰ ἀγγίζει λεπτο-
μέρειες ἀπο τὴ ζωὴ μας. Ἡ ἀποφάσεις
γιὰ αὐτὴν παραμένουν στα χεῖρα
ὁλοένα καὶ λιγότερων ἀνθρώπων.
Ἡ ἐπιθυμία γιὰ ἀλλαγὴ πᾶσιτάζει
στὴ θεωρήσιν τοῦ ἀφελιμισμοῦ καὶ
τείνει νὰ ἐναπόκειται στὴν ἐκτέλε-
σιν τῶν αποφάσεων. Τὸ καφενεῖο,
ἡ πλατεία, ὁρόσημα τῆς πάλαι ποτὲ
δημογεροντίας ἀποτελοῦν τῶπου
κατανάλωσης, θεάματος, ἐκτοξευμένα
σὲ μίαν ἐποχὴ πού δὲν θὰ ξανάρθει.
Ἐτα κι ἀλλιῶς ποτὲ δὲν Αἰτούρησαν
ὡς στίβοι μᾶς πληρότητας δημοκρα-
τικῆς. Ἡλικιακοί, ταξικοί, φύλων δια-
χωρισμοὶ περισσεύαν σ' αὐτὴν

την κόντρα με την κεντρική εξουσία* κόντρα η οποία ξεκινούσε από μια λεκτική αντιπαράθεση κι έφτανε στην εξέγερση

"Ποιοί είναι αυτοί οι φραγκολεβανταίοι κι οι καλαμαράδες που θα ορίσουν τη ζωή μας;" Ούτε στιγμή δεν επαψε αυτός ο κρυφός, υποχέιος, εως και φανερός πόλεμος ανάμεσα στις κοινότητες και το κράτος. Η συνέλευση παντού και πάντα είχε ως μια άτυπη και προσωρινή εκκλησία κατοίκων, είχε ως αυθόρμητο συλλαλητήριο, είχε αυτοθέσμιση της ζωής ήταν το ορμητήριο αλλά και το όριο της εξέλιξης ενός αγώνα για να πάρει η κοινωνία την κοινωνία στα χέρια της. Πάντα σε μια διάθεση οικειοποίησης του δημόσιου χώρου, (αυτό που βαφτίστηκε "κρατικό") είχε με τη μορφή της κατάληψης δρόμων, κυρίων, είχε με τη μορφή της σύγκρουσης εξέγερσης, το "πλήθος" - οι μάζες όπως το ονόμασαν αριστεροί και δεξιοί "ψυχοκοινωνικοί" έπανε να είναι άμορφο-άμορφη μάζα κι εξελίσσονταν σ' έναν ανθρώπινο σχηματισμό που ξεπερνούσε κάθε πρόβλεψη. Η άμεση δημοκρατία, αυτή που καταργούσε την "υπευθυνότητα των λίγων στο όνομα των πολλών" ήταν πάντα το πολιτικό όριο, το ζητούμενο ή συζητούμενο στα λόγια ή στην πράξη ενάντια στους "αντιπρόσωπους" στους "καταφερτζήδες" στους "ικανούς" Τα στεγανά της "προσωπικότητας" του ηγέτη ξεπε-



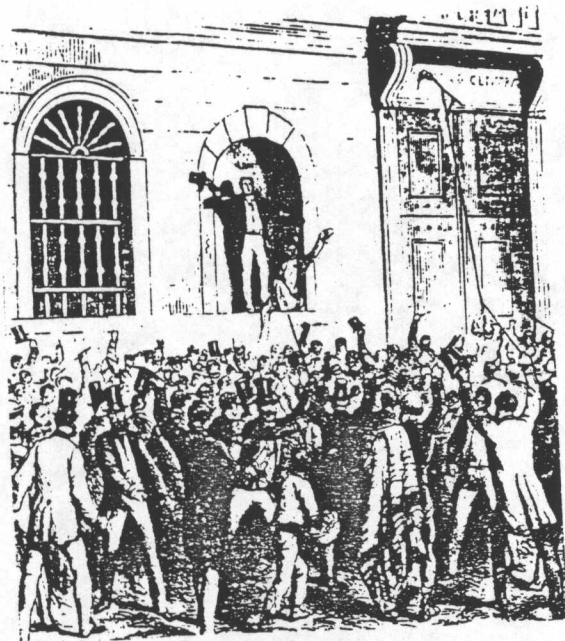
1948, Ιούνιος, ξεσπών διαδηλώσεις
οι εργατές είναι στους δρόμους
Το Παρίσι ξεσηκώνεται

ράστηκαν με το θεσκό της ανακή-
της εκπροσώπησης και του άμεσου
ελέγχου κάθε κίνησης που είχε να
κάνει μ' αυτό που ονομάζουμε
από φαση.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ

Η πιο συνήθισμένη ερώτηση είναι:
«που γίναν όλα αυτά;»

Η πιο ασυνήθιστη απάντηση είναι:
«να φτιάξουμε ότι δεν έγινε»
να δημ-ιουργήσουμε (δήμος + έργο)
αυτό που δεν υπήρξε». Βρισκό-
μαστε σ' ένα ανελέητο κι ίσως
οριακό δίλημα: ή θα παίρνουμε τις
τύχες στα χέρια μας ή ολοένα
θα δίνουμε το δικαίωμα - μα σ-
σε διαμεσολαβητές να ορίσουν
τη ζωή μας. Η ιστορία των "πτημέ-
νων" είναι γεμάτη απογεγονότα,
καταστάσεις και πρακτικές "ελλασο-
νος" και "μείζονος" σημασίας.
Η Αθήνα της άμεσης δημοκρατίας,



1865, Απρίλης, στην Μαδρίτη εξέγερση του λαού καταλύει τις αρχές

η μεσαιωνική κομμούνια της Δυτικής Ευρώπης, ο αγώνας των ισπανικών πόλεων το 16^ο αι. ενάντια στα φέουδα, οι διαμερισματικές συνελύξεις 1789-1793 ενάντια στην εθνοσυνέλιξη των «αντιπροσώπων» μ' αποκορύφωμα την παρισινή κομμούνια, η Ισπανική αναρχική επανάσταση το 1936 ανέδειξαν τη **συνέλευση του δήμου** ως το κορυφαίο γεγονός μιας διαδικασίας που **όλα ήταν ανοικτά για όλους κι όλους**.



1866, ταραχές στο Λονδίνο



1867, Στρασβούργο

Πόλις (δεν σημαίνει άστυ)
Πολίτης (δεν σημαίνει ψηφοφόρος)
Πολιτισμός (δεν σημαίνει κατανάλωση)
Πολισονόμος (νομή στα της πόλεως)



1870, 19 Ιουλίου ο λαός κατεβαίνει σε διαδηλώσεις ενάντια στον Πόλεμο Γαλλίας-Πρωσίας. Το Παρίσι καίγεται

Θεσμός (θέτω) της άμεσης δημοκρατίας σε αντιπαράθεση με την αντιπροσωπευτική (-όμενη) "δημοκρατία" με τους γνωστούς υπαλλήλους του Δ.Ν.Τ., της Δ.Τράπεζας κι αυτής της παράγκας, τελικά, που ονομάζεται «κορμισιόν».

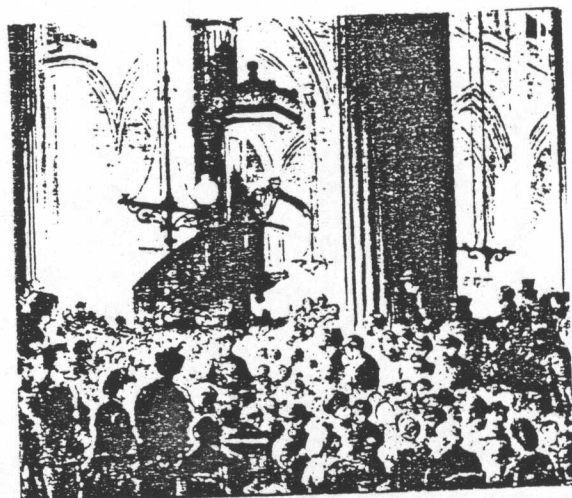
Η άμεση δημοκρατία είναι



1870, Φεβρουάριος. Το Παρίσι στα χέρια των εξεγερμένων επαναστατών. Η εθνοφρόνα στο πλευρό του λαού

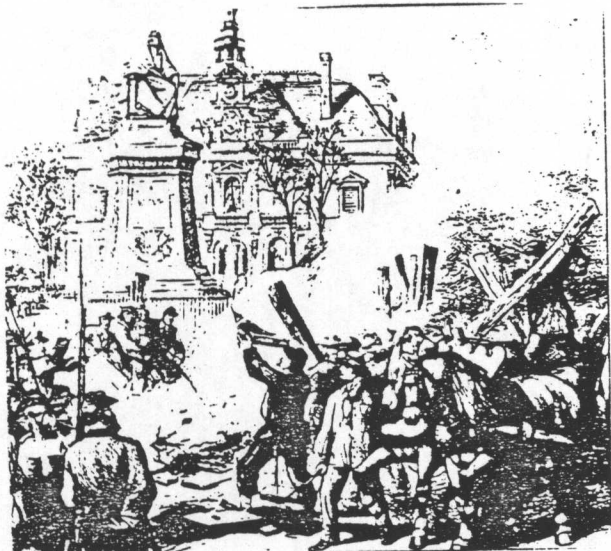
τοπικά κατοχυρωμένη και στηρίζει τις αποφάσεις της στις συνελεύσεις του δήμου. Δήμος βέβαια δεν είναι η διοικητική διαίρεση ενός τόπου (θέμα: κατά τους Βυζαντινούς 'Ισαυρούς) ο οποίος υπάγεται στο κράτος και στο υπουργείο εσωτερικών διαμέσου οικονομικών. Δήμος σημαίνει λαός δηλαδή **όλοι**. Προκειται για την συνθήκη ισομετοχής **όλων** για όλα τα ζητήματα που τις-τους αφορούν. Η συνέλευση του δήμου είναι ο χώρος χρόνος των δραστηριοτήτων μέσα στην οποία και μέσα από την οποία η καθενιά κι ο καθένας έχει κάθε δικαίωμα και ηθική υποχρέωση να τοποθετείται επί των ζητημάτων και να τοποθετεί ζητήματα μπροστά στην ενεργητική παρουσία **όλων**. Εκεί καταρ-

γείται η διάκριση, η διαμεσολάβηση, η εξουσία (**εκτός ουσίας**) και τα προνόμια. Εκεί και τότε ψηφίζονται οι προτάσεις του δήμου (**λαός**) που αφορούν την κοινωνία, την οικονομία, τη διενδυνση, τις ανάγκες, ενώπιον **όλων** αυτών οι οποίες(-οι) ισομετέχουν. Τα πακέτα με τις "λύσεις" τα "ικανά πρόσωπα" οι "μάγκες" με τα χίλια πόστα, οι προσωπικότητες "κοινής



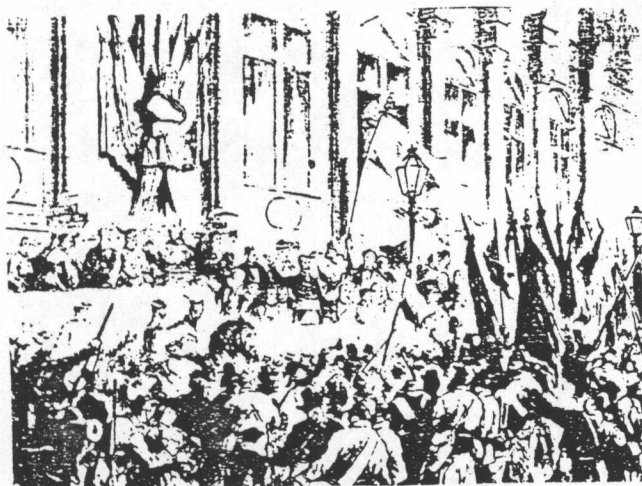
1871. Όπως και στην επανάσταση του 1789, έτσι και στην περίοδο της κομμούνας εμφανίζονται πολυαριθμής λεία της αυτή που συγκαλεί συνέλευση του δήμου στον ναό του Saint Nicolas des Champs

αποδοχής, οι εκ των προτέρων ικανοί σταματούν να παίζουν το ρόλο των πρωταγωνιστή στις εξελίξεις. Οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι δίνουν **λόγο** στη **συνέλευση** κατά τακτά χρονικά διαστήματα (μπροστά σε όλους) και είναι **άμεσα ανακλήσιμοι**. Δεν μπορούν δηλαδή - και στο βαθμό



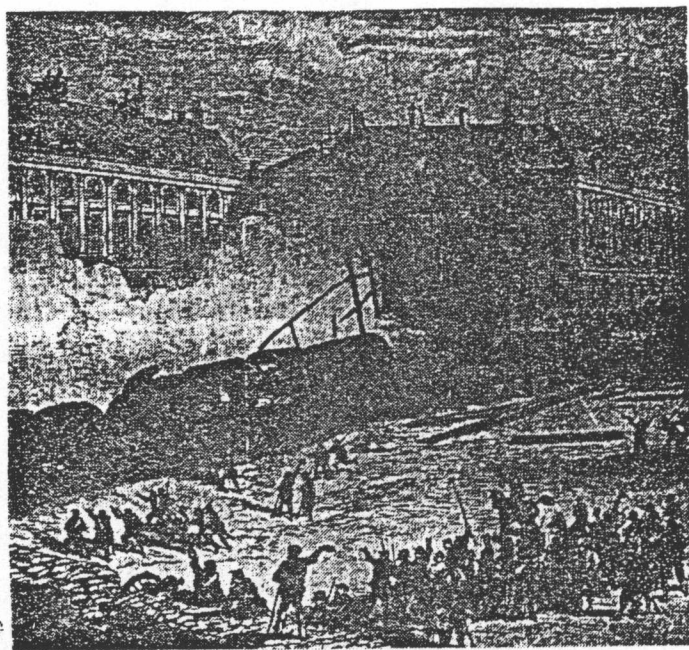
1871. Παρίσι, κομμουνάροι βάζουν φωτιά σε λαμπτήρες μπροστά στο μνημείο του Βολταίρου. Αποδεικνύουν την αποστασιοποίησή τους από το προηγούμενο καθεστώς

που η συνέλευση είναι το κυρίαρχο μέσο αποφάσεων - να υπερβούν με την προσωπική τους ματαιοδοξία. Μόνο ο δῆμος δηλαδή ο λαός έχει το δικαίωμα να ακιρῆσει ή να ενισχύσει τις αποφάσεις του μέσω των



1871. Κατάληψη δημαρχείου κι άλλων δημόσιων κτιρίων. Το δημόσιο ανήκει στο λαό

συνελεύσεων. Πρόκειται για την αληθινή - πραγματική πολιτεία την οποία και εννοιολογικά έχει οικειοποιηθεί το κράτος. Δεν είναι καθόλου παράξενο σήμερα να θεωρούμε ότι πολιτεία είναι το ίδιο το κράτος το οποίο όντας επίσημος απαλλοτριωτής της δυνατότητας μας να αποφασίζουμε, χιχαντώνεται ενάντια στις ανάγκες και δυνατότητές μας.



Η ΚΟΜΜΟΥΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ, ΓΚΡΑΒΟΥΡΑ ΕΠΟΧΗΣ

Εκπαίδευση:

από την εγκαθίδρυση του μύθου

στην καταγγελία της πραγματικότητας

Η επίσημοποίηση της κατάρτησης της παιδικής εργασίας στην ανεπτυγμένη βιομηχανικά Ευρώπη, σηματοδότησε την αναγκαιότητα της δημιουργίας και διεύρυνσης ενός θεσμού ο οποίος έμελλε να συντελέσει στην απαρχή ενός νέου καταμερισμού εργασίας και στην ανάδειξη ενός καινούριου εργατή: του μαθητή. Ποτέ στην ιστορία των κοινωνιών οποιαδήποτε "καινοτομία", "μεταρρύθμιση" στο πλαίσιο αποφάσεων της κυρίαρχης τάξης δεν υπήρξε αποχρυσωμένη από το ηθικό-ιδεολογικό της περίβλημα, αντίθετα, περιγεγραμμένη με το προφίλ ενός ιεραρχικού θεσμού αντανάκλασε στην ίδια τη δομή της κυριαρχίας. Το σχολείο και η κοινωνική κινητικότητα - σ' όλα τα επίπεδα της κοινωνικής συγκρότησης - αποτελέσαν τη βάση του μύθου παρακολούθωντας αλλά και πρωταγωνιστώντας τις διαρκώς μεταλλάξιμες φάσεις που περνούσε η αστική κοινωνία. Οι αλλαγές προυπέθεταν αλλά και αποτελούσαν άμεση συνέπεια κάθε μορφής μετατόπιση των ταξικών κατ' αρχήν και εν γένει κοινωνικών συγκρούσεων υστερότερα. Στην Αγγλία, το σχολείο αντικατέστησε τις εργασιακές - χειρωνακικές δραστηριότητες του ανήλικου διατηρώντας στο ακέραιο τη νοοτροπία που τις καθόριζε και τις χαρακτήριζε. Το σύστημα ποινών του

εργοστασιάρχη, η φιλοσοφία η οποία διακατείχε την εργασία και το σύστημα παραγωγής, οι σχέσεις των παιδιών με τους καινούριους εργοδότες - προϊστάμενους αλλά και το ίδιο το προϊόν δηλαδή η μάθηση είχε τα ίδια ποιοτικά χαρακτηριστικά

Ο ρόλος του μαθητή-παιδιού στον καταμερισμό εργασίας συντόπισε σε μια απίθανη εξουσιοφρενική προοπτική για το σήμερα το ρόλο του δούλου, του προλετάριου ρωμαίου στρατιώτη, του εβραίου στις πυραμίδες, του ακτήμονα κολιού και του εργατή πρώην ελεύθερου αγρότη-τεχνίτη

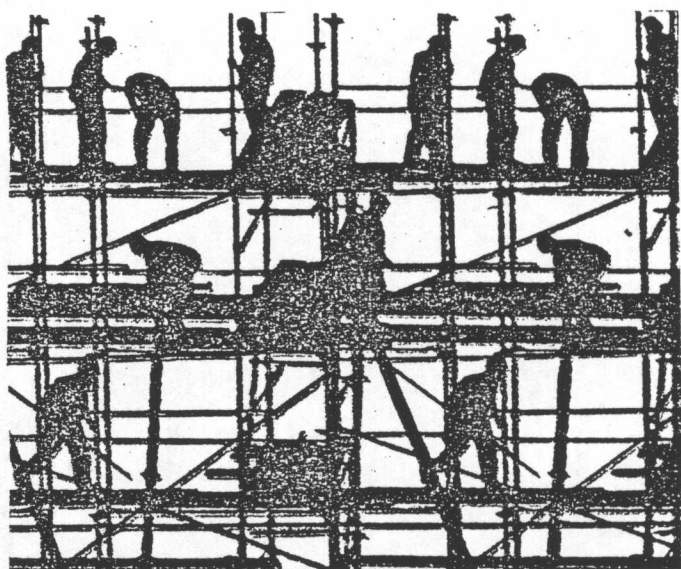
Η αμφισβήτηση στην αδιαμφισβήτητη ύπαρξη του πεπρωμένου, της κάστας, της μοιραίας Ίωσης, από την εποχή κιόλας του Διαφωτισμού έδωσε μια δυνατότητα η οποία φάνηκε για πρώτη φορά σε τόσο μεγάλο βαθμό στη γραπτή ιστορία. Το να μπορούν όλοι όχληνα καταργήσουν την εκμετάλλευση και την κυριαρχία όπως θα υπαινίσσονταν οι λίγοι Γράκχοι - από τον Γάιο της Ρώμης μέχρι τον Μπάρμπεφ του Παρισιού - αλλά το να μπορούν όλοι να μπουκ στην εξουσία και στα πλάτη της κυρίαρχης τάξης. Να λοιπόν το σχολείο, η εμπρακτική απόδειξη αυτής

της δυνατότητας που ιδεολογικά και πρακτικά μετέδωσε βαθμιαία το υλικό για τη δημιουργία της μεσαιας τάξης και του μύθου της γύρω από την ανάπτυξη του εθνικού συμφέροντος.

Ετσι ένα μικρό ποσοστό μπορεί να ανανεώνει τον ίδιο το θεσμό ο οποίος διευρύνεται κι ανάλογα βεβαίως με το οικονομικό σύστημα, αλλά και να στελεχώνει τις υπηρεσίες στους βασικούς θεσμούς της καπιταλιστικής κοινωνίας με το ρόλο βέβαια του τελευταίου τριγώνου της άμαζας; εργάτουπάλληλοι κάθε λογής στρατιωτική, αστυνομική ήταν το τελικό προϊόν αυτής της εργοστασιακής διαδικασίας. Θεσμός συγκεντρωτικός καθ' εικόνα και ομοίωση του κράτους και βίας του Αισχύλου, ανταγωνιστικός εσωτερικά στην προσπάθειά του να καθιερωθεί ηθικά στην κοινωνία καθώς και πεδίο για συγκρούσεις προσώπων και τακτικών στο ενδοκυρίαρχο σκηνικό θεσμός καταναγκαστικός με πειθαρχικές ποινές με τιμωρίες σωματικές και μη. Η ιεραρχία βασικό του πλεονέκτημα-ηθικά τεκμηριωμένη στους αιώνες κατέστησε αναγκαία την παραδοχή των βασανιστηρίων, της δογματικής αλάνθαστης κρίσης ενώ ανήχθηκε στο πρόσωπο του εκπαιδευτή τις τρεις εξουσίες στις οποίες θεμελιωνόταν. Αν η αστική δημοκρατία ρυθμίζεται ψευδεπίγραφα με βάση το διαχωρισμό τους ο δάσκαλος συνοψίζει και τις τρεις ο

Και έτσι μπορούμε να φανταστούμε την επιβίωση του Ιαχβέ ή ακόμα και του Βασιλιά Ηλίου «Η τάξη είναι εδώ»

Όπως η καπιταλιστική βιομηχανική εργασία έτσι και η εκπαίδευση κρύπτει σφιχτά την αποξένωση του ανθρώπου από τη φυσική χαρούμενη και συνάμα χρήσιμη δραστηριότητα. Ταυτίζοντας το ένστικτο της επιβίωσης με την λογική της υποταχής σε ετερορρυθμιζόμενους νόμους, η εκπαίδευση και η εργασία κατέληξε σ' ένα συμφωνητικό κατασκευής υπηκόων.



Ο Λαγκάστερ Τζόζεφ ένας ιδεολόγος πραιτωριανός της αυτοκρατορίας ισχυριζόμενος ότι «με τη βοήθεια του Θεού δημιούργησε ένα νέο μηχανικό εκπαιδευτικό σύστημα» ούτε που φανταζόταν πως σ' αυτό το τόσο άκρο της Βαλκανικής θα ήταν ο εμπνευστής ενός εξευρωπαϊσμένου εκσυγχρονιστή πολιτικού «Του Ιωάννη Καποδίστρια. Σύστημα φτηνό

και αποικιακό (δοκιμασμένο και στην
 Ινδία) έθεσε για πρώτη φορά στην Ελ-
 λادا την αφετηρία μιας ισοπέδωμέ-
 νης διάστασης του παιδιού. Σε συνδυ-
 ασμό μ' ένα σύστημα ποινών κατέστη-
 σε το παιδί ένα χειροπιαστό εργα-
 λείο-μηχανή παρόμοιο μ' αυτά της
 δυτικοευρωπαϊκής βιομηχανίας
 Ο μερφωμένος ανώτατος υπάλληλος
 της Ρωσικής αυτοκρατορίας και πρώτος
 κυβερνήτης της χώρας εντυπωσια-



σμενος από την ενταξία των Λαγκα-
 στεριανών σχολείων έθεσε το λιθαραι-
 στην ισοπέδωση και τον συγκεντρω-
 τισμό. Το οραμα της ισότητας ε-
 ξαυλωνόταν μπροστά στην ελεγχό-
 μενη από το κράτος καθολική εκπαι-
 δευση.

Προσεχρίζοντας κριτικά την πραγ-
 ματικότητα και βλέποντας το σκηνικό
 της κυρίαρχης σύγκρουσης μπαινουμε
 στην όλο και πιο ιδιαίτερη γεωγρα-
 φική, διοικητική, οικονομική κατάσταση
 για ένα έθνος το οποίο ωστόσο
 παραμένει οκουμενικό κι ανοικτό.
 Βρισκόμαστε στα αζήτητα της
 μητρόπολης του νότου, σε μια πει-
 ραϊκή επαρχία της Αρχολίδας
 στην αγροκτηνοτροφική έως ημι-
 αστική περιοχή της Τροιζηνίας
 Οι ιταλικές μετα αγροεάνθοκη-
 πευικά προϊόντα και τα ημιφορη-
 γα από τη μεριά της Πελοποννήσου
 οι καρabiές με τους γιανωέζους
 από απέναντι δίνουν την πρώτη
 εκότα. Διασχίζοντας βαθύτερα προς
 τα πιορεινά κι ατενίζοντας το



Ορθολιθί διαπιστώνει κανείς πως μόνο
 οι πέτρες και τα ρουμάνια καταφέρναι
 να μείνουν όρθια. Κοιτώντας τα
 χωριά στο διαβα των φαίνεται
 ξεκάθαρα ο αγώνας που έδωσαν
 οι κάτοικοι για την επιβίωση σ'
 έναν προτετελεσμένο μαρσάο.
 Η τοπική ετεροδοίκηση, κατ' όνο-
 μα κι ευφημισμών αυτοδοίκηση
 παραμένει και θα παραμείνει
 (σύμφωνα με σ/ν Κανονιστικής)
 ο κατώτερος υπάλληλος του υπου-
 ρείου εσωτερικών κι ο διεκπεραι-
 ωτής των αχταρειών. Αριτοίχοι πρωτο-
 κόλλου οι άνθρωποι και οι ζωές τους
 (μας). Οι εκδόσεις βογγιάζουν, τα ερ-
 χαλεία τα αγγίζουν μόνο οι λαογρά-
 φοι κι καυτηρινότητα όλο και πιο
 μοναχική. Τα σχολεία κλείνουν κι όχι
 βέβαια με τον τρόπο και τη σκέψη των
 Μιλτων Κουντουρά ενός Έλληνα εμπνεύ-
 σης της αποσχολειοποιημένης παιγνια-
 γνώσης αλλά γιατί όλοι φεύχουν.
 Οι νέες και οι νέες προς το κλεινόν
 άστυ Η τηλεόραση το σύμβολο του
 πανταχού παρών και τα πάντα πληρών
 μεγάλου αδελφού κυριολεκτικά επι-
 σφραγίζει τη μεγαλύτερη πολιτιστική
 ισοπέδωση. Η ντόπια γλώσσα, τα
 αρβανίτικα τραγούδια, τα πανηγύρια
 στερείσαν δίκως να τραβάει αυτιά
 ο δάσκαλος του '50, δίκως την υπο-
 μνητική ματιά του Αθηναίου καταμα-
 ρά. Εν έτει '97 κι ύστερα από την
 τωση φιλοδοξία για "ανάγκη" οικονο-
 μική πολιτική για "ανάγκη" διοίκηση

διαβάσεις ορθογραφία
 για αύριο;



επιβεβαιώνεται πως ο χρόνος κοινωνι-
 κής οργάνωσης ούτε "άναρχος" ήταν
 ούτε ατεκμηρίωτος. Αρχή του ήταν
 το κέρδος και τεκμήριό του η εκπαι-
 δεύση του φόβου. Η πατερναλιστική
 αντίληψη για την οργάνωση της
 ζωής υπήρξε ως τότε και ως
 ζωική αιτία για τη δημιουργία
 του τοπικού αντιδραστικού κατεστημέ-
 νου. Η πολιτική των επαγγελματιών
 της πολιτικής κι όχι η πολιτική των
 πολιτών που ισότιμα συνεργάζονται
 ήταν καθοριστική δυναμική στην
 εξέλιξη αυτού και των κάθε τόπου.
 Η φθορά του κοινοτισμού όπου και
 όπως υπήρξε προς όφελος της πολιτι-
 κής διαμεσολάβησης, η προσφορά
 των ανθρώπων στο μάτωχ της
 εθνικής στρατηγικής αλλά και η
 πατριαρχική παράδοση απέναντι
 σε μια κομφορμιστική αδιαφορία
 ζωή στο άστυ απετέλεσαν και
 την ταφόπλακα κάθε έννοιας

τοπικής ιδιομορφίας στη ζωή την οικονομία και την τέχνη. Πλησιάζουμε τόσο κοντά στο Βοναπάρτη που έπρεπε ο ίδιος να υπογράψει την τοποθέτηση ενός γεφυριού σ' ένα χωριό ή να ξέρει ανα πάσα στιγμή τι διδάσκεται στο σχολείο οποιασδήποτε περιοχής. Το ιδεολόγημα της εθνικής συνείδησης μακριά και πέρα από το εθνικό=αθητικό, έδωσε μια συγκεκριμένα αφηρημένη διακριτική σ' αυτό που ονομάζουμε ανθρώπινη ζωή, παιδεία, κοινωνία: Περίπου όλα και παντού το ίδιο (συνεχίζεται)



«Ο Λανκάστερ έπεξεργάστηκε ένα περίτεχνο κώδικα άμοιβών και ποινών, μεταξύ των οποίων και το περιβόητο "κούτισουρο", ένα κομμάτι ξύλο που ζύγιζε περίπου 2-3 κιλά, και το οποίο τοποθετούνταν στο λαιμό του παιδιού που θεωρούνταν ένοχο (για πρώτη φορά) ανάρμωσης ή χωρίς άδεια διμιλίας. Μέ την παραμικρή κίνηση του τιμωρημένου το "κούτισουρο" λειτουργούσε σαν νεκρό φορτίο πάνω στο λαιμό του. Ο Νήνιχαμ (ιδιοκτήτης ενός ύφαντουργείου στην περιοχή Πήκ του Ντερμπυσάιρ) δοκίμασε να αντιγράψει αυτή την "προοδευτική" ιδέα της εποχής του. Σύμφωνα με τον Λανκαστεριανό κώδικα, όσο σοβαρότερο ήταν το παραπτώμα τόσο αυστηρότερη και πιο βάρβαρη ήταν και η ποινή: οι χειροπέδες, το λεγόμενο "καραβάνι", ο μεσαιωνικός "κλοιός" και το μαστίγωμα, και όποιοδήποτε το "κλουβί". Αυτό το τελευταίο ήταν ένα τσουβάλι ή ένα καλάθι, στο οποίο τοποθετούνταν οι ένοχοι για σοβαρότερα παραπτώματα και το οποίο το κρεμούσαν από το ταβάνι της σχολικής αίθουσας. Ο Νήνιχαμ είναι οίγουρο ότι αντίγραψε αυτή την ιδέα, μολονότι, απ' ό,τι λέγεται, αυτός συνήθιζε να κρεμάει τα παιδιά που δούλευαν στο εργοστάσιό του, δεμένα απ' τις μασχάλες και πάνω απ' τις μηχανές». Η βαρβαρότητα των ποινών αυτών δεν εκπλήσσει βέβαια κανέναν απ' όσους γνωρίζουν κάπως τι ήταν και τι είναι το εργοστασιακό σύστημα. Πολλοί όμως δεν έχουν καν φανταστεί ότι αναπτύχθηκε ανάλογη πρακτική, και σήμερα υπάρχουν μέθοδοι που εμπνέονται τουλάχιστον απ' αυτήν, μέσα στους χώρους του εκπαιδευτικού θεσμού. Σύμφωνα με τον Λανκάστερ, διαν ή εφαρμογή της ποινής, που ήταν γνωστή σαν «κούτισουρο», απαιτούσε την ύπαρξη κάποιου επόπτη που θά έπρεπε να επιβλέπει τον τιμωρημένο, για να χρησιμοποιηθεί ο επόπτης σε κάποια άλλη εργασία, μπορούσαν απλά να δέσουν το μαθητή πάνω στο θρανίο του με το νεκρό φορτίο να βαρύνει πιεστικά πάνω στο λαιμό του. Αυτό που εντυπωσίασε πραγματικά τους κυβερνώντες όσον αφορά αυτές τις μεθόδους ήταν ή ε υ τ α ξ ί α που επικρατούσε».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡ/ΚΗ Δ/ΣΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΚΑΡΑΤΖΑ
ΤΡΟΙΖΗΝΙΑΣ
ΤΗΛ. ΦΛΕ 0298-34240

ΚΑΡΑΤΖΑ 12 Ιουνίου 1997

Πρωτ.

Ανδριανός

- 3
ΠΡΟΣ: 1. Ανδ. Παυλίδης. 2. Δ. Δημητρίου. 3. Ν. Νικολάου. 4. Π. Μανιτά. 5. Φ. Φ. 48878. 6. Ε. Π. 48878. 7. Α. Π. 48878. 8. Α. Π. 48878. 9. Α. Π. 48878. 10. Α. Π. 48878. 11. Α. Π. 48878. 12. Α. Π. 48878. 13. Α. Π. 48878. 14. Α. Π. 48878. 15. Α. Π. 48878. 16. Α. Π. 48878. 17. Α. Π. 48878. 18. Α. Π. 48878. 19. Α. Π. 48878. 20. Α. Π. 48878. 21. Α. Π. 48878. 22. Α. Π. 48878. 23. Α. Π. 48878. 24. Α. Π. 48878. 25. Α. Π. 48878. 26. Α. Π. 48878. 27. Α. Π. 48878. 28. Α. Π. 48878. 29. Α. Π. 48878. 30. Α. Π. 48878. 31. Α. Π. 48878. 32. Α. Π. 48878. 33. Α. Π. 48878. 34. Α. Π. 48878. 35. Α. Π. 48878. 36. Α. Π. 48878. 37. Α. Π. 48878. 38. Α. Π. 48878. 39. Α. Π. 48878. 40. Α. Π. 48878. 41. Α. Π. 48878. 42. Α. Π. 48878. 43. Α. Π. 48878. 44. Α. Π. 48878. 45. Α. Π. 48878. 46. Α. Π. 48878. 47. Α. Π. 48878. 48. Α. Π. 48878. 49. Α. Π. 48878. 50. Α. Π. 48878. 51. Α. Π. 48878. 52. Α. Π. 48878. 53. Α. Π. 48878. 54. Α. Π. 48878. 55. Α. Π. 48878. 56. Α. Π. 48878. 57. Α. Π. 48878. 58. Α. Π. 48878. 59. Α. Π. 48878. 60. Α. Π. 48878. 61. Α. Π. 48878. 62. Α. Π. 48878. 63. Α. Π. 48878. 64. Α. Π. 48878. 65. Α. Π. 48878. 66. Α. Π. 48878. 67. Α. Π. 48878. 68. Α. Π. 48878. 69. Α. Π. 48878. 70. Α. Π. 48878. 71. Α. Π. 48878. 72. Α. Π. 48878. 73. Α. Π. 48878. 74. Α. Π. 48878. 75. Α. Π. 48878. 76. Α. Π. 48878. 77. Α. Π. 48878. 78. Α. Π. 48878. 79. Α. Π. 48878. 80. Α. Π. 48878. 81. Α. Π. 48878. 82. Α. Π. 48878. 83. Α. Π. 48878. 84. Α. Π. 48878. 85. Α. Π. 48878. 86. Α. Π. 48878. 87. Α. Π. 48878. 88. Α. Π. 48878. 89. Α. Π. 48878. 90. Α. Π. 48878. 91. Α. Π. 48878. 92. Α. Π. 48878. 93. Α. Π. 48878. 94. Α. Π. 48878. 95. Α. Π. 48878. 96. Α. Π. 48878. 97. Α. Π. 48878. 98. Α. Π. 48878. 99. Α. Π. 48878. 100. Α. Π. 48878.

Σας γνωρίζουμε ότι είχε υποβληθεί μήνυση από επιτροπή ανέναντος Ανδριανού Παυλίδη κατά του Προέδρου Κοιν/τος Καρατζά του Κοινοτικού Συμβουλίου Καρατζά Γεωργίου Μπατζίδη και του Προέδρου της Κοινότητας Τραχέας, ότι είχαν τοποθετήσει σταυρό την 11-6-1996, στο επίδικο σημείο στο Νέο Καρατζά. Η κατηγορία ήταν ότι τους κλέψαμε τον σταυρό.

Την 11-6-1997, Πέμπτη, έγινε το δικαστήριο. Μάρτυρες της επιτροπής ήταν ο δάσκαλος Ανδριανόπουλος Χαράλαμπος, ο οποίος είπε ότι πηγαίναμε να καταδικάσουμε τον Πρόεδρο και ο Κοινοτικός Σύμβουλος Δημήτρης η επιτροπή ανακάλυψε ότι οι Γερμανοί είχαν σκοτώσει τους ανθρώπους μας. Χωρίς και αναμνηστικό την Αμερική, όπως ο Κολόμβος. Δηλ. είχαμε εικόνα εικόνα τον σταυρό των πατέρων μας, και ειδικά ει ο Πρόεδρος της Κοιν/τος είχε ξεκινήσει τον σταυρό του πατέρα μου.

Μας είπαν ότι η Κοινότητα θα έκανε την καθιερωμένη εκδήλωση για τους εκτελεσθέντες την 11-6-1997. Η επιτροπή είχε οργανώσει και έκανε την Κοινότητα, ανέλαβε η επιτροπή να οργανώσει ΚΕΛΕΑ. Την μέρα αυτή απαράτηρα πολλοί αστυνομικοί για την αποφυγή επεισοδίων.

Επειδή την εκδήλωση ήταν και ο δάσκαλος Ανδριανόπουλος Χαράλαμπος, ο οποίος έβγαλε λόγο και προσέλαβε την Κοινότητα. Ο δάσκαλος Καρανάς Στυλιανός οργανώνουν και παραβρέθηκαν στις παράνομες εργασίες. Αυτές οι πράξεις είναι παράνομες και προσβάλλουν την μνήμη των ανθρώπων μας και την Κοινότητα.

Οι συγγενείς των θυμάτων (Γάλλοι, εκτός του Γάλλου Γεωργίου μέλους της επιτροπής), συμφωνούν με τις ενέργειες της επιτροπής και έχουν υπογράψει, καταγγέλλουν τις πράξεις της άτυπης επιτροπής δηλ. "Μικροαντάρτι

Επανελλειμένα μας έχει απασχολήσει αυτό το θέμα, σας έχουμε ενημερώσει και κατα το παρελθόν ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν σταματάνε με τίποτα (Ανδριανόπουλος Χαράλαμπος και Καρανάσιος Στυλιανός) και σας είχαμε ζητήσει να φύγουν από την περιοχή ώστε να μην δημιουργηθούν άλλα πιθανά προβλήματα.

Διευκρινίζουμε από τους υπεύθυνους που απευθύνονται οι αναφορές μας, α δεν μπορούν να επιβάλλουν την τάξη στους συγγενείς των θυμάτων που ασχολούνται με την υπόθεση. Η Κοινότητα μας απαντήσουν ώστε και εμείς να ενεργήσουμε ανάλογα, και να γνωρίζουμε αν ελέγχονται από προϊσταμένους ή είναι ανεξάρτητοι.

Να μας γνωρίσει η Προισταμένη Αρχή αν γνώριζε και είχε δώσει άδεια στον Ανδριανόπουλο Χαράλαμπο να καταθέσει σαν μάρτυρας στο Λυγούρι Αργολίδος την 11-6-1997, ημέρα Τετάρτη, εργάσιμη, ενώ δεν ήταν κλητε

Παρακαλούμε να τους επιβληθούν οι ανάλογες κυρώσεις που προβλέπει ο νόμος..



Πρόεδρος Κοιν/τος

Σταύρος



Όπως φαίνεται κι από το εγγραφο, η κοινότητα Καρατζά (σώσωμη άραχε ή οι κατ'επάγγελμα επιδοκίες της;) συστρατεύεται με την περίφημη συμφωνία του Σέγκεν '97 με μεθόδους Μανιαδάκη '37. Δεν μπορούν άραχε να καταλάβουν πως αποτελούν τις στιγμένες λεμονόκουπες του εκσυγχρονισμού; Είναι πράγματι μια σύμπτωση για την Ελλάδα του '97 αυτός ο πολύ ενδιαφέρον συνδυασμός;

Ανικομμουνισμός της εποχής Παπάγου προεδρικό αξίωμα της εποχής Παγκάλης στη σύγχρονη, νέα προοπτική εποχής Καποδιστρία. Πρόκειται για φαιδρότητες οι οποίες όμως έστω και ως εξαφάνειες επιβεβαιώνουν τον κανόνα που διέπει την οποιαδήποτε διαμεσολαβητική μερφη εξουσίας.

Είτε πρόκειται για το κράτος, είτε για υπουργείο, είτε για την κοινωνική αρχή έχουμε την υπαγωγή των αυτεξούσιων των ανθρώπων για ένα επιβαλλόμενο χρονικό διάστημα, αρχή η οποία θα διατελεί αποφασιστική εξουσία για δοξαριασμό των υπηκόων - ψηφοφόρων. Το νέο σ/ν γνωστό για τον συγκεντρωτισμό του και την ακόμα μεγαλύτερη επαγγελματοποίηση της πολιτικής καθώς και για την αναδιοργάνωση της διοίκησης και οικονομίας (εργολαβίες, παρόχοντες) θα αυξήσει το ήδη χάσμα μεταξύ των ανθρώπων οι οποίοι απλά ψηφίζουν κι αυτών που αποφασίζουν.

Το ερήμωμα της υπαίθρου και η αστικοποίηση της ζωής όνειρο των τεχνοκρατών του '60, η εν δυνάμει

αξιοποίηση της οικονομίας η εξαφάνιση τού αγρότη, του κτηνοτρόφου, του τυροκόμου κτλ συμπλέουν με το σ/ν Καποδιστρία. Έτσι τηςήμερον ημέραν που οι κομμουνιστοφάγοι του '50 έχουν δώσει τη σκυταλή σε άλλους οι οποίοι όντας με την επίφαση δημοκρατικού τύπου μπορούν να κερδώνονται για την ζεταίωσιά τους, σ' ένα χωρίο στον Καρατζά κάποιοι ανθίστανται δηλαδή είναι πιο πίσω. Ας μην τριβουν τα χέρια τους λοιπόν οι τυπικοί μας θεατρώδες του μικρο-χρήματος, των μικρο-έρχων, της μικρο-εξουσίας με τα κουστούμακια στις γιορτές πως θα βρουν ένα ακόμα βήμα για το δεξιά ή "αριστερό" εκσυγχρονισμό τους, ή ένα ακόμα άλλοθι για τις εργολαβίες τους. Αναγκη το έχουμε όπως και για κάθε κοινωνικό ζήτημα να δημιουργήσουμε ένα σημαντικό βήμα ανταλλαγής ανάλυσης και προοπτικής θέτοντας την πολιτική στη θέση της. Σ' ε μ ας Παρομοίως μπορούμε να οργανώσουμε ένα ιστορικό αρχείο ανάλυσης και έρευνας.



Ούτε Καποδίστριας

Ούτε Μαυρομικαλαιοί

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Στις μέρες μας, πριν και μετά την ψήφισή του σ/ν «Καποδίστριας» κυριαρχεί ένας τεχνητός διπολισμός αποχυμνωμένος από κάθε πολιτική και κοινωνική αναφορά η οποία ρίχνει το φως στις αιτίες της κοινωνικής διάλυσης αλλά και στις εν γένει δυνατότητες που μπορούμε να διαδραματίζουμε στην καθημερινή ζωή του χώρου που ζούμε ως πολίτες-ισομέτοχοι στα κοινά.

Το ναι ή όχι απέναντι σε κάθε ολοκληρωτική διαθεσί του κράτους ή της "αντιπροσωπευτικής" κυβέρνησης αποστερεί την κριτική μας ικανότητα από το περιεχόμενο το οποίο θέλουμε να δώσουμε στην πολιτεία -ως δημιουργήματα των πολιτών-, απονεκρώνοντας στην ουσία την προοπτική να περνάμε σε ολόενα και περισσότερο λύσεις-προτάσεις οι οποίες θα ενδυναμώνουν τη θέση μας για συμμετοχή σε όλα όσα διαδραματίζονται πίσω από τις πλάτες μας ή μπροστά στην οθόνη της θανατηφόρου Τ.β.

Η κοινωνία ως πόλις (με την ελληνική κι όχι κρατίστικη έννοια των λέξεων), κι όχι το συνδικάτο ο κλειστός αυτός επαγγελματικός περίγυρος ή οι συλλογικότητες επιβεβλημένων ζητημάτων, ήταν ο χώρος και ο χρόνος όπου καταγράφονταν όλες οι επιμέρους αποσπασματικότητες

σε μια γενικότητα παρουσία του ανταγωνιστικού κράτους και κοινότητας. Η μικρή ιστορία της τοπικής αυτοδιοίκησης στην Ελλάδα ακολουθεί μια φθίνουσα πορεία απέναντι σ' αυτό το δίπολο.

Μια διαρκής υπαγωγή της τοπικής αυτοδιοίκησης στους θεσμούς του κράτους δίνει την εικόνα της βίαιης εκχώρησης των δικαιωμάτων των κοινοτήτων σε μια γενικότερη συγκεντρωτική εξουσία η οποία περίπου αποφασίζει για τα πάντα. Ο κεντρικός σχεδιασμός σ' όλα τα ζητήματα είναι μια δυναμική η οποία διογκώνει την κεντρική εξουσία, ένα συνοθύλλευμα οικονομικών και πολιτικών παραχόντων, σε βάρος της συμμετοχής του πολίτη. Ο τελευταίος είναι ο εξαθλιωμένος ψηφοφόρος αποδυναμωμένος και απομακρυσμένος από κάθε απόφαση. Οι δυναμικοί αγώνες χρόνων των κατοίκων στο πλαίσιο της τοπικής "αυτοδιοίκησης" σημαντικοί αλλά στο σύνολό τους φτωχοί και αποσπασματικοί τόσο στη θεματολογία όσο και στην προοπτική μετατράπηκαν σε πολιτική υπεραξία για δήμαρχους που είχαν βουλευτές, για προέδρους που ανήλθαν στην κομματική ιεραρχία για συμβούλους που γίναν

δήμαρχοι και δε συμφαίνεται...
Ο αγώνας ενάντια σε μια καβούτζη
ένα ερπυστάσιο στο άστυ, οι κι-
νητοποιήσεις ή οι προσπάθειες
για το νερό στο χωριό, οι βελτι-
ωτικές κοινωνοφελιμικές ενέργειες
οποιαδήποτε σηματοδεύτηκαν ανε-
ξίτηλα σχεδόν από τη χειραγω-
γητική διάθεση δημάρχων, προ-
έδρων, κομματικών, πολιτικών, οι-
κονομικών παραχόντων της περιο-
χής που προέκυψαν αλλά κυρίως
από την απουσία της πολιτικής
θέλησης των ιδίων των κατοί-
κων να οργανώσουν δίκτυα συμ-
μετοχής και ισότιμης συναποφά-
σης, να συνδεθούν με πρωτο-
βουλίες άλλων περιοχών και
ευτέλει στην πληρέστερη ανε-
μνησκή τους από τους κανόνες
της διαμεσολήθρησης των "ειδικών"
των "πολιτικών" των "διαχειριστών"

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι
πρόσωπα συγκεκριμένα ταυίζο-
νται με κάποιους αγώνες. Δεν εί-
ναι τυχαίο ότι δημοτική αρχή
είναι το σκαλοπάτι για και
πιο "ψηλά". Δεν είναι τυχαίο
πως ακόμα και στην μικρή
κοινότητα μπορούν να δημιουργη-
θούν εκείνες οι ευνοϊκές συνθή-
κες για ωφέλη στα "σημαι-
νοντα" πρόσωπα. Πάντων
όπου απουσιάζει ο λαός από
τη νομή των αποφάσεων
δηλαδή ο **δημος**.

ΤΑ ΟΙΚΕΝ

ΣΑΝ ΣΙΝΩ...

Σχεδόν κάθε "κοινότητα" διεκδικεί
για λογαριασμό της την πρωτεύουσα
του νέου δήμου. Η περιοχή μας όπως
και οι πιο πολλές περιοχές στην
Ελλάδα αποτελούν τα πεδία των
φραστικών συγκρούσεων μέσα
από τις τοπικές ή πανελλαδικές
εφημερίδες στο πλαίσιο και τη
λογική της διαχείρισης. Η επιτρο-
πή πολιτών, τα "πρόσωπα" της
ευρύτερης περιοχής, οι κοινοταρχές
οριζώντας μέσα από μια διαθε-
ση τοπική ανάδειξης απαντούν
στο συνολικό ζήτημα της ζωής
μιας κοινότητας με προτάσεις
διοικητικής γεωγραφικής κατανομής.
Δεν απαντούν στην ουσία: πώς
πρέπει να αυτοδιοικείται ο χώρος
Αν όλες οι αποφάσεις δηλαδή πρέπει
να παίρνονται από τους ίδιους
τον κάτοικο του Γαλατά, τη
Τροϊήνας ή τον Καρατζά μέσα
σε συνελεύσεις οι οποίες θα έχουν
την αρχική και τελική σημασία
Αν τα ζητήματα και η ιεραρχη-
σή τους θα διατελείται από μια
εκλεγμένη αρχή η οποία θα απο-
φασίζει πριν από όλους-ες και για
όλους-ες ή θα είναι στο χέρι
του κάθε πολίτη της περιοχής να
θέτει και να προτείνει προς

ψηφισή ισοτίμα με όλους-ες. Επι-
πλέον δεν τέθηκε τουλάχιστον από
τα γραφόμενα η θέληση για συνε-
ργασία, στην ευρύτερη περιοχή, και
του τρόπου που θα την διαπνέει.
Δηλαδή εάν οι κοινότητες, δήμοι
θα θέσουν ισοτίμα και επίτακτο
τα κοινά ζητήματα που αφορούν
την εργασία, τα κοινωνικά έργα.
την προστασία των πολιτών από
την εκμετάλλευση, την αγρο-κτη-
νοτροφική παραγωγή, την παιδεία
το φυσικό περιβάλλον, ζητήματα
που όντας οικονομικά τίθενται
καθημερινά σε μας, οι οποίοι με
κομμένα χέρια δεν έχουμε τη
δυνατότητα να αποφασίσουμε.

Έτσι κάθε επιδίωξη από την πλευρά
της εξουσίας με άξονες την ελα-
χιστοποίηση του κόστους και τη
μεγέθυνση του κέρδους αντιμετω-
πίζει σ' όλους τους τομείς μια
ανοχήρωτη διαλυμένη κοινότητα.

Η άρεση Δημοκρατία που εί-
ναι το ζητούμενο σ' όλην αυτήν
την παιδευτική προσπάθεια για
την εξώρεση ελεύθερων-εναλ-
λακτικών δομών δεν είναι μια
τεχνική η οποία θα δώσει τη
λύση σ' όλα τα ζητήματα της
κοινωνίας. Απαιτά περισσότερο
στο πολιτικό ζήτημα-πολιτική
ως πρόσωπο με πρόσωπο συν-
αποφάσεις. Αποτελεί μια δια-
λεκτικής προσεγγισή λύση που

εχθράται, πάντα σ' έναν πολύπλευρο
τοπικό συγχρωτισμό των ανθρώπων,
την ριζική εναντίωση σε κάθε απόπειρα
χειραγωγίας. Η παιδεία κι όχι
εκπαίδευση, ο πολιτισμός κι όχι
η κοινωνία του θεάματος, η
τέχνη κι όχι η τεχνική, μέσα σε
ελεύθερα σχολεία μέσα σε απο-
χρεωποιημένες συλλογικότητες
μέσα σε ανθρώπινα δίκτυα που
ακολουθούν τις ριζικές ανάγκες,
μέσα σε έρευνα και δημιουργική
εργασία και μέσα από την προ-
σωπική απελευθερωτική διάθεση
θα δίνουν ένα πολύχρωμο νό-
ημα στην πολιτική αυτή δυ-
ναμική.

ΑΣ ΕΠΙΔΙΩΞΟΥΜΕ
ΤΟ (ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ) ΑΔΥΝΑΤΟ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΡΕΘΟΥΜΕ
ΜΠΡΟΣΤΑ
ΣΤΟ (ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΕ ΦΑΙΝΕΤΑΙ)
ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ.